

Acció

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer d'en Prim, 87

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora . . . . 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

Any III (segona època)

Granollers, 10 de Gener de 1932

Número 25

El meu vot en favor del Museu

La setmana passada apareixia en aquestes planes, un article de l'amic en Josep Font i de Falgàs, inspirat sense dubte en les més nobles tendències culturals i humanes. D'això podem estar-ne segurs els qui coneixem l'autor d'aquell article intítulat «Abans que Museus, escoles».

L'amic Font propugna per ajornar la realització del «Museu de Granollers i del Vallès Oriental» adduint per això les deficiències docents i altres d'ordre higiènic, que interessa resoldre a la nostra ciutat.

La bona fè i la noble intenció que hauran presidit aqueixa argumentació, em privaran de replicar-la amb tò d'acritud i de censura, però el dany que pot causar aquella actitud, a la mateixa cosa que vol defensar, és el que motiva aquestes ratlles.

A més d'inoportú, trobo equivocada de situar l'iniciativa del Museu com obstaculitzadora de la creació d'escoles. L'articulista podia enfocar el problema docent de Granollers i encetar una campanya tan enèrgica com la qüestió ho mereix, — que de bon grat l'hi hauriem ajudat — però no era indispensable involucrar les dues coses. No era indispensable, ni era convenient pensant cabalment amb les pròpies escoles.

Si en els dominis de la física hom accepta que la funció crea l'òrgan, aquesta llei resulta més evident i comprobable en les qüestions espirituals. No es cosa de planys que sorgeixin abundància d'exponents de cultura si el què hom desitja és que aquesta arrel i floreixi. Posat que «un Museu és un centre formidable de cultura», repetint paraules de l'amic

Font, no cal témer per la cultura allà on un Museu pugui vetllar-la. Més aviat esperaré que una campanya docent eficaç, tingui naixença i cobri impuls, dins el clos i a l'escalf d'un Museu, que en l'ermot espiritual d'un nucli urbà que no en tingui i amb el 40 per cent de la població escolar privada d'ensenyament

Els homes que fan un Museu, seran amics i partidaris de les escoles, i, és el caliu d'una institució així el que li cal a un poble que tingui tanta feina cultural a fer. No s'ha de plantejar el problema de Museu o Escoles i si jo he hagut d'involucrar també les dues coses ha estat conduït per la resposta a una argumentació viciosa.

Museu i escoles hauria d'ésser en tot cas, la bandera cultural i reacció adequada i coratjosa per a operar eficaçment en un medi deficitari. Em consta que, per gran sort, ja és aquesta la consigna i l'ambició del nostre Ajuntament i m'estranya que l'amic Font ho ignori.

També és possible que l'autor de l'article que estic comentant no s'hagi adonat prou del significat i de la funció que acompliria el Museu en la vida cultural de Granollers.

Però això serà l'objecte d'un altre article, potser d'una conversa pública que ja tenia en projecte per tal d'orientar l'opinió local i comarcal i els més directament interessats en el Museu. I això potser resultarà urgent de fer-ho, car per un editorial, de tonalitat molt digna, que vinc de llegir en el «Butlletí de l'Agrupació Excursionista de Granollers», m'entero que és cosa imminent o ja decidida, l'acord favorable de l'Ajuntament a l'instància presentada per la creació del Museu.

Segurament que aquest toparà amb unes dificultats positives però perfectament superables que no són pas les assenyalades per l'amic Font de Falgàs. Però tampoc és aquest l'objecte concret del meu comentari d'avui.

Amb tot, vull declarar el meu vot calidament favorable a la fundació del Museu i en fer-ho no hi va inherent la defensa d'iniciatives o mires particulars, ja que la meua intervenció en l'assumpte ha estat tan modesta que no val ni la pena de referir-se-hi.

Ha accentuat la meua alarma el fet que l'article que la motiva, hagi aparegut a les planes d'aquest periòdic, considerat portantveu oficiós del grup majorista municipal.

Em guardaré d'insinuar normes que no necessiten, als amics d'Acció, però la responsabilitat i direcció dels negocis espirituals d'una comunitat, comporten molt de compte i de vegades resulta necessària una cauta i provident reserva i s'imposa el control de les opinions massa simplificades.

Un estol de conciutadans entusiastes, al front dels quals cal situar-hi l'acció meritíssima de Vicents Albarranch, se senten empesos per una noble dèria que seria insensat de relentir o de decebre.

Si l'Ajuntament no ho havés fet ja, cal que proveeixi i que resolgui amb una urgència que avui no pot significar precipitació, puix si la més sana intenció pot desviar les excel·lències d'una iniciativa, no és prudent de deixar nobles causes al risc de frustrar-se entre atzars més perillosos i discussions eixorques.

FRANCESC GLANADELL

TEMES SOCIALS

Obrers, dignifiqueu-vos

És molt primordial que els dirigents de les grans associacions obreres internacionals modernes compreguin que es

precis inculcar a les masses un sentiment més elevat i més delicat de la dignitat humana del que fins avui ha inspirat els seus actes.

Cal que cada treballador compregui la responsabilitat moral que contrau amb relació al treball que executa. És molt depriment que disculpant-se dient, que si

ells no ho fessin d'altres ocuparien el seu lloc, basteixin els uns, cataus immunds que han de servir d'habitació als seus germans treballadors; altres que fabriquen els aliments i begudes adulterades que emmetzinen, en lloc de nodrir als pobres; els que imprimeixen i fan circular llibres i periòdics de doctrines perni-

cioses i antiprogressives, com també aquells dependents de comerç que venen a consciència gèneres dolents i cars, estafant a profit de llur burgès respectiu als seus consemblants. Tots aquests obrers tenen responsabilitat i complicitat en la seva desgràcia, i si individualment poden excusar-se al·legant la necessitat i la família mantes vegades nombrosa, no així quan es tracta d'associacions ben organitzades. Avui ja no es suficient l'associar-se, només que per una millora de sou o per menys hores de treball: és precis començar per emancipar racionalment als associats.

Fóra indigne de les associacions modernes, que després de tantes lluites i sacrificis per la llibertat humana i per la igualtat social, contribuïssin a donar «gos per porc» i l'«aguanta't mentre paga» que és el sistema que practica el capitalisme burgès.

Això només pot concebir-se dels ganduls i incapaces que accepten els càrrecs de «tapadores» i «cabos de vara» però mai dels obrers que pensen i senten l'ideal d'emancipació i de justícia social.

Malhauradament no són practicats per les nostres associacions obreres, els moviments vindicatsius motivats per altruisme i per sentiments de justícia; jo crec d'urgència plantejar-los per donar a la opinió pública, una idea més enlairada de la llur importància i transcendència.

Com fóra noble i simpàtic davant la humanitat, el gest d'uns obrers que es neguessin a fer el treball fals, dolent i anti-social? Oposant-se, per exemple, a remenar i barrejar substàncies, reconegudes com a nocives per la salut; negar-se a edificar casalots sense ventilació ni cap mena d'higiene. . etc., etc.

Fortificant-se en aquest acte de justícia fent conèixer al públic la manera com se l'enganya, se'l roba i se l'emmetzina, son els defensors de l'higiene, de la salut i de la moral públiques; abandonar d'un cop aquest exclusivisme de lluita pel jornal i la jornada. El dia que les associacions obreres es decideixin a seguir aquest camí no sols afermaran el triomf del moment, si no que s'atreuran favorablement tota l'opinió liberal i demòcrata, decidida a acceptar i apoiar l'ideal d'emancipació proletària i igualtat social.

GAIETÀ FLORENSA

De La Garriga

Un "Star..."

Lector amic, no t'esveris ni t'imaginis tampoc que vagi a contar-te un epíleg sagnant, ni cap succés truculent del que sols acostuma a restar-ne una víctima i un revòlver calent i fumejant encara. Sossega't, veuràs que... com per art d'encant un nou astre ha sorgit en l'horitzó polític del nostre pacífic poble.

Astre que malgrat les apariències i modalitats de que s'ha volgut revestir,

ens ha resultat un estel amb una brillantor «doublée». Aquesta estrella amb cua és el doctor Fitó Jubany. En una conferència pública que va donar el dia 4 del present en un teatre local, se'ns va descobrir com un vulgar arranca-caixals de qualsevol fira.

La ideologia i l'actuació política de l'esmentat doctor en el nostre poble ha estat la següent:

Germanòfil durant la Gran Guerra. monàrquic i al servei de la dictadura durant set anys. De la certesa d'aquesta afirmació en responem i sols direm que durant set anys fou l'Inspector Municipal de Sanitat del nostre Ajuntament dictatorial. Hi ha també qui guarda unes fotografies quelcom comprometedores per algunes persones, i en les que s'hi veu l'interessant doctor dinant en companyia dels Milà i Camps, general Barrera, general Milans del Bosc, general Despujol i altres satèlits i acòlits de l'Alfons.

En les passades eleccions municipals del 12 d'Abril, va tenir art i part en la confecció de la candidatura diguem-ne de dretes. Però parlant amb sinceritat va resultar d'extrema dreta. Dels vuit can-

didats que anaven a la lluita, ultra haver-n'hi dos que portaven un botó especial al trauc de l'americana, altres dos eren de l'«Unión Patriótica».

Proclamada la República i havent-hi hagut necessitat de repetir les eleccions municipals, a la vigília de les mateixes, surten unes fulles obra quasibé personal del ciutadà Fitó Jubany, recomanant a tot el poble que voti la candidatura d'esquerra. Candidatura d'esquerra pròpia dels temps que correm.

I finalment, en la conferència política i pública, de que havem parlat al començar aquestes ratlles, el ciutadà Angel Fitó Jubany, va fer confessió pública de republicanisme, federal i democràtic, de home d'esquerra sense mocador vermell al coll, sindicalista i catòlic. En fi, sols em resta dir-vos:

Que si aquest ciutadà no pertany a la família del «camaleó» que vingui per tot aquest any el moro Musa i ens digui l'exacta definició del senyor Angel Fitó.

PIC-NIC

DE COL·LABORACIÓ

Com ha de governar la República

Segons la Constitució, el govern de la nació està en mans del mateix poble. Aquesta sobirania del poble la declara l'article 52 al estatuir que la nació nomena els seus representants al Parlament per sufragi igual directe i secret. D'aquest article de la Constitució, radica l'encausament de la vida política i governamental del país en tots els seus aspectes. Del Parlament, el qual reuneix les voluntats de la nació, no solament en sortiran els governs que han de dirigir l'administració pública i executar les lleis de tota mena que en ell s'hi aprovin, sinó que també a la vegada es converteix en fiscalitzador d'aquests en llur política general.

Doncs bé; ¿volem que la nació prosperi? Que vinguin bons governants i aquests solament vindran si el poble té cura en enviar els seus representants al Parlament. Heus ací, doncs, com de la llei fonamental de l'Estat (art. 52) se'n dedueixen dues conseqüències importantíssimes: la primera fa referència al procediment a emprar per nomenar tals representants i la segona quins han d'ésser elegits.

Quant a la primera, ens la donarà a conèixer la llei electoral que l'actual Govern s'ha compromés a presentar durant el seu mandat a les Corts i hem de creure que aquesta llei electoral serà un desenrotll dels articles 52 i 53 en el sentit de que el vot sigui igual, directe, secret i sense distinció de sexe, puix el sistema electoral actual a més d'ésser antiquat en la pràctica degenera en una lluita baixa, personal i rencorosa entre electors i

elegits, a l'ensems que dona cabuda a persones que es venen llur dignitat ciutadana per unes pessetes o a canvi de determinats favors particulars i a manobres caciquils i tota mena de coaccions. Si en un règim monàrquic autocràtic com era abans el nostre, això succeïa, avui la República democràtica no ho pot consentir de cap manera: la lluita electoral, ha d'ésser una lluita noble i jamai baixa, caciquil i de coaccions.

Quan a la segona — quins han d'ésser elegits — l'elecció ha de recaure sobre candidats que dins el partit polític on militin reuneixin condicions per a desempenyar-lo. S'ha d'acabar allò de què l'acaudalat senyor fulano li interressi ésser diputat per el luxe de fruïr un títol més, incapaç de prendre part en cap debat i amb l'objecte de donar el seu vot incondicionalment a els seus sense sapiguer o no entendre de què va l'assumpte en qüestió. S'ha d'acabar també que entre les candidatures s'hi incloguin noms de persones relluïnt mèrits completament aliens a la preparació política que en els temps moderns ha de tenir un aspirant a candidat. Abans triomfaven els que tenien més diners per comprar ignorants i consciències rastreses o aquells altres que gaudien de tota mena d'armes per a coaccionar als electors; avui han de triomfar les idees i les condicions dels que les han de defensar i portar-les a cap, si arribés el cas. S'ha de tenir en compte que avui dia imperen en la vida de tot Estat les qüestions de caràcter econòmic i social, i la política del segle actual gira alentorn d'aquestes qüestions.

No és que volguem dir que un candidat hagi d'ésser un especialista en economia, finances o sociologia. No. Basta en què sigui una persona que en el partit polític on milita posseeixi una capacitat política per entendre en els problemes de l'Estat de l'època actual i amb fonaments que permetin suggerir-li idees per resoldre els problemes palpitants d'actualitat. L'altre dia em deia un amic: «que surtin polítics bons i el país tindrà una economia i unes finances sanes. El bon polític dóna l'idea; els tècnics l'estudien, la desenrotllen i la porten a cap». I tenia raó l'amic en qüestió. A voltes un tècnic en funció de governant es perjudicial, puix obcecat en la seva idea, rebutja els assessoraments perquè creu la seva teoria és certa; la posa en pràctica i no li surt com ell es creia... En canvi un governant encar que no sigui un especialista en la funció que desempenya, però si té unes bases sòlides i amb capacitat suficient per fer-se càrrec de quants assessoraments demani, troba a voltes l'acertada solució deduïda de les diverses opinions dels especialistes i polítics. Es massa complexa la vida política de l'Estat modern per a que es puguin resoldre les qüestions d'avui dia amb mesures sectàries, partidistes o individuals. S'ha de consultar l'opinió de tots, tècnics i polítics, àdhuc els adversaris. És probable que llurs arguments discrepin, però també és factible que en surti un bon programa que reculli les idees bones sobre el problema en qüestió.

Espanya careix d'una orientació de política econòmica concreta. L'economia nacional està desorganitzada i es desen-

volupa amb unes arrels dèbils i dolentes. Urgeix, doncs, una revolució econòmica total: s'ha de racionalitzar l'economia nacional.

I aquesta revolució sobradament la poden fer. Governos on els integrin homes de capacitat econòmica i social i amb un Parlament competent que orienti i fiscalitzi llur política en aquell sentit. Per això propugnem nosaltres que el poble mediti i tingui cura en elegir els seus representants parlamentaris. Que importa que hi hagi diversitat de partits? Ço que interessa és que aquests siguin forts i ben organitzats, no solament amb homes d'acció, sinó també amb homes que els sàpiguen conduir. La divulgació cultural ha d'ésser llur característica, estudiant i discutint els problemes d'actualitat, a fi de què de llurs files en surtin homes amb preparació suficient per anar al Parlament. Aquí, les incongruències i les discrepàncies desapareixen en les deliberacions parlamentàries, i les opinions adversaries, si es defensen amb bons arguments sempre tenen acolliment o quan menys llur influència es fa sentir en el projecte o proposició de llei que es discuteixi, puix en política sana la oposició i la competència es fan amb fonament de causa.

Cal, doncs, que els partits polítics s'organitzin i estudiïn amb serenitat els problemes econòmics i socials espanyols. Si la monarquia governava autocràticament violant les lleis econòmiques i socials, la República ha de governar democràticament, econòmicament i socialment.

PERE FALGÀ VIVES

Setmana taquigràfica

El dissabte dia 26, es celebrà per primera vegada a Espanya la Setmana Taquigràfica organitzada per l'Institut Taquigràfic de Barcelona quina inauguració tingué lloc amb tota solemnitat en els Salons de la Casa Llotja de la ciutat de Barcelona, per ésser en dit lloc on es creà la primera càtedra de Taquigrafia a Catalunya.

Com a sòcia de l'Institut Taquigràfic i en representació del Col·legi Municipal de 2.ª Ensenyança, de nostra ciutat, vaig tenir l'honor de prendre part amb el títol de "membre actiu" en tots els actes celebrats.

En la inauguració presidida per D. Antoni Puig i pel catedràtic D. Joan Martí Matlleu, es parlà de la tasca a fer en aquests dies i s'acordà que anyalment es celebraria un congrés taquigràfic en diferents localitats per a fomentar corrents d'amistat i col·laboració entre els molts que professen el mateix art en llocs distints.

Molt al revés d'altres congressos celebrats en l'Estranger en els que la part principal del programa es dedica a banquets aparatosos deixant-se relegada la part didàctica, aquesta ha estat la principal en la nostra Setmana Taquigràfica.

En una de les aules de l'Escola de Comerç, s'instal·là l'exposició taquigràfica on realitzaren les tasques encomanades als congressistes i un cop clausurada la Setmana, restà oberta al públic.

Dijous dia 31, pel matí s'organitzà una excursió a Sant Cugat del Vallès per a visitar l'ex Monestir, de la que penso parlar-ne oportunament.

Per la tarda, a dos quarts de 6, en el Saló d'Actes de l'Escola de Comerç, es celebrà l'acte de clausura essent presidit per D. Antoni Puig, President de l'Institut Taquigràfic, en representació del Director de l'Escola Sr. Busquets Gorina que no pogué assistir a l'acte per trobar-se indisposat.

Després de llegir vàries adhesions re-

budes de diferents països, el catedràtic Sr. Martí Matlleu, Secretari de l'Institut Taquigràfic, passà a llegir els acords presos essent de remarcar les conclusions següents:

Instituir Borses de viatge per a investigació de mestres i autors que hi han hagut en nostra pàtria i que fins han portat aquest art a altres països i quines activitats resten confoses, acordant-se interessar a les societats taquigràfiques en cas que n'hi hagin en la localitat o província on hagi de fer-se la investigació, tot això deu ésser encaminat per a fer una història completa de l'art taquigràfic a Espanya.

En la secció d'Ensenyança es tractà de la manca d'alumnes de Taquigrafia que hi ha en molts centres de 2.ª Ensenyança on posen dificultats per a que cursin aquesta assignatura als alumnes de Batxillerat al·legant que es assignatura voluntària i aconsellant que facin la Caligrafia i deixin la Taquigrafia i Mecanografia, dificultats que no depenen certament dels professors, sinó de certs elements enemics d'aquest art i que volen fer-lo desaparèixer, dificultats que deuen ésser tingudes en compte pel cas de què amb les estadístiques de matrícula vulgui fer palesa l'inutilitat de sostenir l'ensenyament de la Taquigrafia i Mecanografia en la 2.ª Ensenyança de Espanya, per a elevar instàncies al Govern.

S'acordà també donar conferències sobre temes d'interès professional, sobre tècnica taquigràfica i divulgació popular, organitzar exposicions, concursos, etc.

Finalment es llegí una proposta que fou acceptada per aclamació, per a celebrar a Olot la II Setmana Taquigràfica en homenatge al primer mestre de Taquigrafia que hi hagué a Barcelona, en Francesc Serra Ginesta.

Dites conclusions foren objecte de generals i entusiastes aplaudiments.

Seguidament feu us de la paraula el Sr. Prat Maynon enaltint la tasca realitzada i la forma en que s'ha fet que fa esperar excel·lents resultats. Fou molt aplaudit.

També fou objecte d'aplaudiments el President Sr. Puig, qui donà les gràcies als reunits i a tots quants directa o indirectament han contribuït en les tasques de la Setmana Taquigràfica.

Mancats de tota subvenció oficial i de tot ajut polític s'ha celebrat el congrés taquigràfic, humilment sí, però amb la plena convicció de què hem semblat en bon terreny, segurs de què en temps no llunyà podrem saborejar els fruits de l'experiència, amargs a voltes, però saludables sempre.

MARIA MEJAN CARRER

CONVOCATORIA

Als efectes de procedir a la reorganització del Partit Catalanista Republicà d'aquesta Ciutat, queden convocats tots els qui hi estaven afiliats, i els que hi simpatitzin, a la reunió que tindrà lloc a l'estatge del Cafè Comercial dimarts dia 12 del present a les 8 de la vetlla.

La Comissió.

Sessió Municipal

Celebrada el dia 7 del corrent mes

Avui no sé que passa. El cas es que, junt amb els companys de premsa, ens dediquem a la recerca de Consellers que vulguin fer sessió. Es endebades. Per fi, a les set i quinze minuts, i amb l'ajut d'un llumí, comencem a trobar-ne algun per dessota la taula Presidencial. El primer que s'ens apareix amb forma humana es el simpàtic senyor Taberner que estava explicant contes al inseparable germà Bofill, com diria el germà Gassol. Seguidament anem trobant un per un, no sense grans dificultats, als germans Busquets, Montañà, Pineda, Pagès i el Batlle Sr. Camillo. Aquests són tots els Consellers que assisteixen avui a la sessió. Quedem esglaiats. Hi ha una pausa silenciosa. Sembla un cementiri. El públic es pregunta ¿Es que es va a celebrar sessió de debó o de broma? Nosaltres, que també ens vé de nou, acordem retirar-nos immediatament, però tot de prompte em recordo que la setmana passada s'em va apujar el sou i em decideixo a a complir la meva tasca setmanal.

El senyor Camillo toca el ning ning, i s'obra la sessió. (Això es un dir)

El senyor Secretari per no perdre la costum llegeix l'acta anterior que s'aprova *sin enmienda alguna*.

Es passa a l'ordre del dia que, vertaderament quasi fa riure per no dir plorar, ja que sols consisteix en aprovar tres permisos per instal·lar motors.

I a continuació, el senyor Camillo mig plorant diu:

PRECS I PREGUNTES

Aquesta setmana vol ésser el primer el senyor Pagès que demana s'activi lo de les plaques dels gossos per tal de poder averiguar de qui són i com se diuen. (Llurs amos no els gossos)

Reprèn la paraula el senyor Pagès i pregunta al senyor Batlle, si per mitjà seu o del President de la Comissió de Mercats, s'ha donat alguna ordre o bé està en projecte traslladar el Mercat.

El senyor Camillo li contesta que no.

El senyor Pagès torna a insistir i diu que ha anat a oïdes seves, que hi havia qui no assistia els dijous al mercat per quant se li havia notifi-

cat per certs individus aliens al Municipi que estava projectat traslladar-lo.

Intervé el senyor Bofill manifestant que no es cert que per part de la Comissió del Mercat s'hagi donat cap ordre en aquest sentit, si bé, degut a una iniciativa del senyor Colomé que forma part de dita Comissió, s'està estudiant la forma d'organitzar-lo, però això no priva de que pugui venir al mercat qualsevolga que en tingui ganes.

Pren la paraula el senyor Taberner que prega a l'Alcaldia que resolgui com més prompte millor aquest assumpte, per creure'l de suma importància per nostra ciutat i s'exclama de que les comissions que es nombren per arranjar les qüestions no actuen amb aquell zel que haurien d'actuar.

El senyor Pagès torna a insistir dient que no voldria que les seves manifestacions envers aquest assumpte, s'interpretessin en un sentit obstruccionista. (¡I ara, senyor Pagès! ¡Vol callar? Tots n'estem completament convençuts. Avui això de l'obstrucció ja no es possible. De totes maneres li agraïm les seves objeccions, prova evidentíssima de la seva eficaç col·laboració en el Municipi. I, vaja, modèstia apart, si mai algú s'atrevis a dir-li aquesta paraula —derrotista— conmpiti amb el nostre apoi, sempre que no sigui qüestió de rebre).

El senyor Montañà insinua que caldria urbanitzar la plaça de la República per tal de que les parades que acudeixen al mercat tinguessin ben marcades les fites on han de col·locar-se, i proposa s'acordi demanar a l'Arquitecte municipal dictamini i faci un pressupost de lo que podria costar enrejolar-la a l'estil de la de Perpinyà.

Així s'acorda, i aquí s'acaba la sessió d'avui, que com vostès podran comprovar no es pas allò que en podríem dir «celebrar sessió» sinó tan sols «entrenar-se a fer sessió».

Veurem si la setmana vinent estarem més afortunats.

OLGA ZHAN

NOTICIARI

El Club "Law Tennis Joventut"

Aquesta entitat prega a tots els seus associats es serveixin assistir a l'assemblea general que tindrà lloc avui, a les 4

de la tarda en el seu estatge social Hotel Europa, per a tractar els següents conceptes:

Aprovació de l'acta anterior; aprovació del pressupost per l'any 1932 i assumptes generals.

Per el millorament

de les Escoles Professionals

En el Congrés d'alumnes i ex-alumnes de les Escoles Professionals, celebrat els dies 1, 2 i 3 dels corrents, Granollers ha tingut l'honor d'assistir-hi prenent part en llurs tasques.

D'aquest Congrés, Granollers pot sortir-ne favorescuda amb la implantació de una moderna Escola del Treball, puix les directrius marcades per el Congrés, es quasi segur que siguin la base en que s'apoià el Consell de Cultura de la Generalitat, per la creació en els centres industrials i agrícoles de Catalunya d'escoles d'especialització adequades a les activitats pròpies de cada comarca.

Les escoles adherides al Congrés eren: Banyoles, Barcelona, Granollers, Lleida, Olot, Sabadell, Tarragona, Tarrassa, Tortosa, Valls i Ripoll.

Els delegats representatius de la nostra Escola, eren els companys Domènec Boèt, Jaume Puigrodon i Ramon Larrida.

En els temes que Granollers va prendre part activa en llur confecció de dictamen, fóren:

Funció de les Escoles elementals del Treball.

Escoles elementals del Treball i la seva relació amb les Escoles Superiors del Treball.

Ensenyaments de les Escoles del Treball de localitats foranes.

Com poden cursar els treballadors ensenyaments i estudis superiors.

Cooperativa de material escolar i de crèdit,

Com facilitar la creació de noves Escoles del Treball Catalunya.

Obituari

Dimarts de la setmana passada va efectuar-se l'enterrament del qui fou Sebastià Fontcuberta. Conegut de tots els granollerins per les seves idees anticlericals i republicanes, va constituir aquest acte una veritable manifestació. Va presidir el dol el President de l'Esquerra de Catalunya. Francesc Macià.

Diaris i Revistes

Acusem rebut...

De l'Avi Munné, de Sant Feliu de Guíxols.

De la Revista de la Associació de Cultura, número Agost-October, de Caldes de Montbuy.

De Acció, de Vilafranca del Penedès, De La Veu del Ter, de Torelló.

Del Butlletí del Centre Gremial de Granollers.

Del Butlletí de l'Agrupació Excursionista, d'aquesta ciutat.

Impremta Cucurella : F. Layret, 9 : Granollers